

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 524/2011-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť T. P., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. U., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 33/2011 z 11. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2011 (po doplnení 27. októbra 2011) doručená sťažnosť T. P., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. U., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dohovor“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tost 33/2011 z 11. októbra 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že na základe uznesenia sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 34/09 zo 4. decembra 2009 bol vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v súvislosti so spáchaním prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. b) a d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona. Podľa vyjadrenia sťažovateľa tieto skutky sú mu kladené za vinu z dôvodu, že sa mal vyhrážať poškodenému za použitia zbrane a zároveň sa mal usilovať o fyzickú likvidáciu sudkyne pre prípravné konanie. Sťažovateľ tvrdil, že uvedených skutkov sa nedopustil, a dodal, že za tieto skutky už bola naňho podaná obžaloba.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa na hlavnom pojednávaní Špecializovaného trestného súdu 22. septembra 2011 požiadal o prepustenie z väzby, na základe čoho tento súd

uznesením sp. zn. BB-4T 22/2011 jeho žiadosť zamietol. Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 33/2011 z 11. októbra 2011 tak, že ju zamietol.

Sťažovateľ sa domnieva, že dôvod preventívnej väzby uňho nie je daný, a to od samého začiatku. Okrem toho poukázal na zaujatosť sudkyne pre prípravné konanie, ktorá ho vzala do väzby. V tejto súvislosti tvrdil, že je preukázateľné, že sudkyňa sa osobne poznala s poškodeným a ak sa aj subjektívne necítila byť vo veci zaujatá, jej objektívna nestrannosť bola týmto spochybnená.

Sťažovateľ argumentoval tým, že najvyšší súd pri rozhodovaní o zákonnosti jeho väzby mal preskúmať *„jednak správnosť výroku sťažnosťou napadnutého rozhodnutia a jednak aj konanie predchádzajúce tomuto výroku, teda či som bol vzatý do väzby a teda či moja osobná sloboda bola obmedzená zákonným a ústavným spôsobom“*, ako aj okolnosť, či o pozbavení jeho osobnej slobody rozhodol nezávislý a nestranný súd.

Sťažovateľ súčasne namietal, že v odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd len konštatoval, že záver súdu prvého stupňa o pretrvávaní dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je správny a že tento záver má oporu v konkrétne zistených skutočnostiach. Podľa názoru sťažovateľa však najvyšší súd tieto skutočnosti neuviedol, a preto napadnuté rozhodnutie považuje za nedostatočne odôvodnené.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 33/2011 z 11. októbra 2011 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru, právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo podľa čl. 13 dohovoru, uznesenie najvyššieho súdu zrušil a prikázal mu neodkladne ho prepustiť z väzby na slobodu a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36

ods. 1 listiny v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 33/2011 z 11. októbra 2011. Svoje námietky formuloval takto:

1. Namietal, že najvyšší súd sa pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu nevysporiadal s nezákonnosťou a protiústavnosťou jeho vzatia do väzby, ku ktorému došlo v decembri 2009. V tejto súvislosti argumentoval tým, že do väzby bol vzatý rozhodnutím sudkyne pre prípravné konanie okresného súdu, o ktorej objektivite mal závažné pochybnosti, a to pre jej vzťah k poškodenému.

2. Namietal, že najvyšší súd nedostatočne odôvodnil dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Pridržiavajúc sa námietok sťažovateľa ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením sudkyne pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. Tp 34/09 zo 4. decembra 2009 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že väzba uňho začala plynúť 2. decembra 2009.

Dňa 20. júna 2011 prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) podal na sťažovateľa na Špecializovanom trestnom súde obžalobu za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. b) a d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona.

Na hlavnom pojednávaní Špecializovaného trestného súdu 22. septembra 2011 podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. 1. 1281 spisu) vyplýva, že obhajca sťažovateľa žiadosť o prepustenie z väzby odôvodnil takto: *„Vo väzbe sa obžalovaný nachádza neprimerane dlhú dobu, poukazujem aj na stav dokazovania vo veci, poukazujem na osobu*

svedka J. B. a jeho zdravotný stav, pretože nie je zrejmé, kedy bude tento svedok môcť vypovedať. Ďalšie ponechanie obžalovaného vo väzbe by bolo v rozpore s jeho právami. “

K žiadosti o prepustenie z väzby sa vyjadril aj prokurátor špeciálnej prokuratúry, ktorý ju navrhol zamietnuť, pretože podľa jeho názoru sa dôvody sťažovateľovej väzby nezmenili.

Následne predseda senátu vyhlásil uznesenie, ktorým žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol.

Po odôvodnení uznesenia a poučení o opravnom prostriedku podal sťažovateľ proti uzneseniu sťažnosť, pričom zo zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 1282 spisu) je zrejmé, že túto bližšie neodôvodnil.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia sp. zn. BB-4T 22/2011 z 22. septembra 2011 konštatoval, že aj v danom štádiu trestného konania dôvody sťažovateľovej väzby trvajú a že nedošlo k zmene dôkaznej situácie, ktorá by mohla viesť k zmene väzobného dôvodu. Súd prvého stupňa vyslovil názor, že aj naďalej trvá dôvodná obava, že prepustením z väzby by sťažovateľ pokračoval v trestnej činnosti a vykonal by trestný čin, ktorý mal podľa obžaloby pripravovať. Okrem toho Špecializovaný trestný súd poukázal na sťažovateľove skoršie odsúdenia za násilnú trestnú činnosť a upozornil na to, že trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu, sa mal dopustiť v krátkej dobe po poslednom právoplatnom odsúdení.

O sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 33/2011 z 11. októbra 2011 tak, že ju zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ svoju sťažnosť proti rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu bližšie neodôvodnil, a ďalej pokračoval takto:

„Okolnosť, že hlavné pojednávanie 22. septembra 2011 bolo potrebné odročiť aj pre zdravotné ťažkosti neprítomného svedka J. B., ktorého výpoveď má podstatný význam pre

rozhodnutie o skutku v bode 2) obžaloby nepredstavuje vecný dôvod meniaci situáciu z hľadiska opodstatnenosti pretrvávania väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Vôbec nemožno akceptovať ani ničím nepodložené tvrdenia o zmene dôkaznej situácie, a to už z toho dôvodu, že vo vzťahu ku skutku kvalifikovanému ako príprava obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy neboli vykonané všetky potrebné dôkazy (predovšetkým nebol ešte vypočutý už spomenutý svedok B.), a preto prvostupňový súd sa ani nemohol dostať do hodnotiacej fázy trestného stíhania, z ktorej potom rezultuje finálne rozhodnutie o skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania. V posudzovanej veci zatiaľ nemožno konštatovať, že by súd prvého stupňa nepostupoval v súlade v ustanovení § 2 ods. 6 Tr. por. zakotvenou povinnosťou vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, práve naopak jeho konanie sa vyznačuje koncentrovanosťou, a preto ani dlhšie trvajúca väzba sťažovateľa nemôže bez ďalšieho zakladať dôvod jeho prepustenia z väzby. Záver prvostupňového súdu o pretrvávani väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. je vecne správny, má podklad v konkrétne zistených skutočnostiach, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť obžalovaného T. P. ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol.“

Predtým, než ústavný súd pristúpil k posúdeniu námietok sťažovateľa uvedených v bode 1 a 2 (týkajúcich sa zákonnosti jeho väzby), považoval za právne významné vyjadriť sa v prvom rade k namietanému porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok De Wilde et al. v. Belgicko z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), respektíve čl. 17 ústavy (prípadne čl. 8 listiny), pretože predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než aký má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy (resp. čl. 8 listiny) zahŕňajú hmotné a tiež procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej

pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru (respektíve čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny) o práve na spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010).

Na základe toho ústavný súd sťažnosť v tejto časti vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú, a preto ju z tohto dôvodu už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

K námietke uvedenej v bode 1

Sťažovateľ namietal, že najvyšší súd sa pri rozhodovaní o zákonnosti jeho väzby nevysporiadal so skutočnosťou, že jeho vzatie do väzby nebolo vykonané v súlade so zákonom, a to pre spochybnenie objektívnej nestrannosti sudkyne pre prípravné konanie z dôvodu jej vzťahu k poškodenému.

Ústavný súd sa stotožňuje s názorom sťažovateľa v tom, že podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku nadriadený orgán (v danom prípade najvyšší súd) je pri rozhodovaní o sťažnosti povinný preskúmať nielen správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ale aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia. Na druhej strane ústavný súd dáva do pozornosti svoju judikatúru (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, III. ÚS 309/2011), v rámci ktorej vyslovil, že z princípu subsidiarity limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc.

Podľa názoru ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti nie je iba jeho povinnosťou zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných

práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02, III. ÚS 109/05).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ námietky o nezákonnosti a protiústavnosti vzatia do väzby predostrel prvýkrát až v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, hoci tak mohol urobiť už v rámci konania pred všeobecnými súdmi, a teda v sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu, čím by vytvoril priestor pre najvyšší súd, aby sa touto námietkou zaoberal a aby mu v prípade zistenia porušenia zákona alebo medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách poskytol ochranu, ktorej sa domáhal.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť v tejto časti je potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K námietke uvedenej v bode 2

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ poukazoval na nedostatky odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu v súvislosti s opodstatnenosťou väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 80/2010).

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd opodstatnenosť väzobného dôvodu sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnil konkrétnymi

skutočnosťami spojenými s daným prípadom. V tejto súvislosti poukázal na to, že vo veci je potrebné ešte vypočuť svedka, ktorého výpoveď má podstatný význam na objasnenie obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy, ktorého sa podľa obžaloby mal sťažovateľ dopustiť v štádiu prípravy. Okrem toho najvyšší súd argumentoval aj promptným postupom Špecializovaného trestného súdu v tejto trestnej veci a zároveň vyslovil názor, že aj napriek tomu, že väzba sťažovateľa už trvá dlhšiu dobu, s prihliadnutím na doterajšiu dôkaznú situáciu a zistené skutočnosti je jeho väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj naďalej daný.

Keďže úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, nemôže zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné (III. ÚS 271/07).

Pridržiavajúc sa citovanej judikatúry ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd dôvod preventívnej väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnil relevantnými skutkovými okolnosťami, ktoré nevyvolávajú pochybnosti o ústavnej konformnosti napadnutého rozhodnutia.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd prijatým rozhodnutím poskytol jasný a odôvodnený obraz o potrebe ďalšieho zotrvania sťažovateľa vo väzbe. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú a z tohto dôvodu ju odmietol.

S odmietnutím sťažnosti pre namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 33/2011 z 11. októbra 2011 súvisí aj posúdenie sťažovateľovej námietky o porušení jeho práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd konštatuje, že aj keď najvyšší súd vo svojom rozhodnutí nezaujal svoj právny názor k tvrdeniam sťažovateľa o nezákonnosti jeho vzatia do väzby pre neobjektívnosť zákonnej sudkyne, nemohol sa dopustiť porušenia označeného článku dohovoru. Ústavný súd totiž uviedol, že sťažovateľ takúto námietku v druhostupňovom konaní vôbec nepredstrel. Navyše, najvyšší súd o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu riadne konal, pričom výsledkom jeho rozhodovacej činnosti bolo napadnuté uznesenie. Tým, že najvyšší súd v namietanom uznesení zaujal právny názor odlišný od očakávaní sťažovateľa, ešte samo osebe nemôže znamenať porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Podľa judikatúry ESLP porušenie čl. 13 dohovoru súvisí iba s tými prípadmi, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V danom prípade však ústavný súd k takémuto záveru nedospel, a preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

Ústavný súd považuje za podstatné uviesť, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 36/2011 zo 7. novembra 2011 bol sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2011